

května 1919 č. 25.539, dle nichž převezme čsl. stát odpočivné a zaopatřovací požitky bývalých státních úředníků, zřizenců a dělníků resp. jejich pozůstalých, jichž poslední služební místo bylo v území nynějšího čsl. státu, zůstanou-li příjemci těchto požitků i nadále příslušníky čsl. státu, kdežto percipientům cizím, v území čsl. republiky bydlícím, jest vypláceti požitky ty zálohou na účet příslušného cizího státu a to se zřetelem na různou hodnotu měn v jednotlivých státech relací 60 Kč ku 100 K cizím.

Byla-li tedy ve smyslu těchto předpisů předpokladem prozatímního převzetí st-činých zaopatřovacích požitků okolnost, že st-lka jest příslušnicí čsl. státu, může býti další výplata těchto požitků odepřena jen na základě zjištění, že st-lka příslušnicí čsl. státu nebyla nebo jí býti přestala.

Z okolnosti, že st-lka nepřísluší do L., neplyne však ještě nutně, že nepřísluší ani do některé jiné obce ležící na území čsl. republiky, ani, že příslušnicí čsl. státu nebyla resp. že jí býti přestala.

Žal. úřad, nezjistiv před svým rozhodnutím, že st-lka nebyla příslušnicí čsl. státu resp. že jí býti přestala, založil své rozhodnutí na nedostatečném skutkovém podkladu. Pro tuto podstatnou vadu řízení bylo jeho rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

č. 3256.

L é k á r n y (S l o v e n s k o) : I. Majitelé lékáren již zřízených jsou legitimováni ke stížnosti na nss do rozhodnutí úřadu o rozšíření stanoviště lékárny jiné v témže místě. — II. Jest podstatnou vadou řízení, nebyli-li v takovém případě majitelé ostatních lékáren v místě slyšení.

(Nález ze dne 16. února 1924 č. 21.558/23).

V ě c : Pius K. a spol. v T. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy (min. konc. Dr. Viktor Kraus — za zúčastněnou stranu adv. Dr. Lud. Medvecký z Bratislavy) o rozšíření stanoviště lékárny.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím povolil žal. úřad Ph. Mg. Andreji J. na základě min. nař. ze 4. června 1883 č. 22.370 stanoviště lékárny v ulici E., určené rozhodnutím z 3. ledna 1922, rozšířiti na část ulice M., a to v domech počínajíc č. 39 na straně jedné a č. 36 na straně druhé směrem k ulici E.

Do tohoto rozhodnutí podali k zdejšímu soudu stížnost lékárníci v T. Pius K., Oskar H. a Karel H.

O této stížnosti uvážil nss toto:

Ze správních sipsů jest patrné, že žal. úřad před vydáním nař. rozhodnutí konal šetření o žádosti Ph. Mg. Andreje J., aby mu bylo povoleno zříditi lékárnu v ulici M. na místě v ulici E. a vyžádal si o přeložení lékárny vyjádření hlavního župního lékaře, pak plán města s označením stanovišť existujících již lékáren a jejich vzdálenosti od na-

vrhovaného stanoviště lékárny Ph. Mg. J. Jiných šetření úřad nekonal, zejména neuvědomil majetníky veřejných lékáren v T. o žádosti za změnu určeného stanoviště, aby mohli proti zřízení lékárny v novém stanovišti činiti námitky. Nepřiznal tedy úřad stěžujícím si majetníkům veřejných lékáren v T. postavení strany v řízení o změnu stanoviště lékárny Ph. M. J.

Ve stížnosti k tomuto soudu podané vytýkají majetníci veř. lékáren v T., že přeložením stanoviště lékárny Ph. Mg. J. z jejího obvodu bylo zasaženo do jejich práv.

Vzhledem k tomu dlužno zkoumati, bylo-li nař. rozhodnutím skutečně porušeno nějaké subjektivní právo st-lů a jsou-li dle § 2 zák. o ss k podání stížnosti legitimováni.

V § 137 zák. čl. XIV z r. 1876 jest obsaženo ustanovení, že zvláštní předpisy o zřízení, přeložení, adaptování, zařizení a revisi lékáren budou v mezích tohoto zákona vydány cestou nařizovací. Předpisy ty byly vydány nař. býv. uh. min. vnitřa ze 4. června 1883 č. 22.370, otištěným v úřední sbírce Rendeletek tára pod č. 88 z r. 1883.

V § 8 tohoto nař. jest obsaženo ustanovení, že tam, kde v témže místě jest více lékáren, nesmí lékárník bez pravoplatného úředního svolení přeložiti lékárnou z vlastního obvodu, nýbrž jest v takovém případě, jak se v druhém odstavci tohoto paragrafu praví, zachovati postup svrchu uvedený. V třetím odstavci jest pak ustanoveno, že v obou případech nemá se při určení místa pustiti se zřetele, že lékárna jest institucí veřejného zdravotnictví a že proto tam, kde v jednom místě neb obci jest více lékáren, nemají se lékárny umísťovati vedle sebe, nýbrž roztroušeně tak, aby se zřetelem k možnosti existence lékárny byla jedna nebo druhá lékárna snadno dosažitelna z každé části obce.

Z tohoto znění § 8 dlužno usuzovati, že při přeložení lékárny v místech, kde jest více lékáren, jest zachovati postup v § 7 stanovený, totiž postup předepsaný pro stanovení místa (stanoviště) nové lékárny.

Ani zák. ani min. nař. neobsahuje výslovného ustanovení, že když jde o zřízení nové lékárny neb přeložení lékárny v místech, kde jest více lékáren, má býti majetníkům veřejných lékáren, kteří mají za to, že existenční schopnost jejich lékáren bude zřízením nové lékárny neb přeložením lékárny již zřízené z jejího obvodu ohrožena, před povolením nové lékárny neb před přeložením stanoviště lékárny již zřízené v místě, kde jest více lékáren, poskytnuta příležitost, aby proti zřízení nové lékárny neb přeložení stanoviště podali námitky.

Dle § 134 cit. zák. článku lze povolení k zřízení nové lékárny odpřítí vzhledem na lékárny již zřízené, je-li prokázáno, že nová lékárna jest tou měrou zbytečná, že by existence lékáren takovým způsobem rozmnožených byla ohrožena. Také dle § 8 cit. nař. nemá se při přeložení stanoviště lékárny z jejího obvodu pustiti se zřetele schopnost existence lékárny a nemají se lékárny umísťovati vedle sebe, nýbrž roztroušeně. Když o žádosti za novou lékárnou bylo zjištěno, že by tím byly dosavadní lékárny ohroženy, nemá se dle § 17 o nové žádosti do jednoho roku podané vůbec jednati a v dalších pěti letech, jen když se poměry změnily. V § 18 pak doporučuje se lékárníkům ve vlastním

jejich zájmu vésti obchodní knihy za účelem případného důkazu, že by nová lékárna ohrožovala jejich lékárny.

Podle těchto předpisů jest úřadu uložena povinnost, aby při povolování nových lékáren, při určení jejich stanoviště a při přeložení stanoviště lékárny v místě, kde jest více lékáren, přihlížel ke schopnosti existence lékáren již zřízených. Rubem této povinnosti jest právo lékárníků domáhati se, aby úřad rozhodující tohoto pozitivního předpisu dbal.

Z toho pak plyne, že lékárníci jsou legitimováni tento nárok uplatňovati.

Důsledkem toho jest úřad povinen před povolením nové lékárny, před určením jejího stanoviště a před schválením přeložení lékárny z jejího obvodu v místě, kde jest více lékáren, poskytnouti majetníkům veřejných lékáren příležitost, aby s hlediska ohrožení existenční schopnosti svých lékáren zaujali ke zřízení resp. přeložení stanoviště lékárny z jejího obvodu své stanovisko, po případě podali námitky.

V daném případě však majitelé veřejných lékáren v obci provozovaných ani slyšení nebyli, ani jim nebyla dána příležitost, aby k žádosti Ph. Mg. J. za přeložení stanoviště jeho lékárny z jejího obvodu zaujali stanovisko, po případě podali námitky. Opomenutí toto má za následek, že provedené zřízení jest stíženo podstatnou vadou.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývati se jednotlivými námitkami ve stížnosti rozváděnými.

Č. 3257.

Administrativní řízení: I. Řádnou publikací ve Sbírce zákonů a nařízení bylo nařízení některé, pokud opak nebyl stanoven, platně publikováno i pro onu část Podkarpatské Rusi, která v době publikace byla pod okupací rumunskou. — **II.** Lhůty stanovené pro splnění soupisové povinnosti počínají v příčině majetku na takovém území ležícího běžeti dnem, kdy na něm zavedena ústřední správa čsl. a župan nastoupil úřad.

(Nález ze dne 16. února 1924 č. 252).

V ě c: S. L-ová v D. (adv. Dr. Jan Žáček z Prahy) proti županskému úřadu ve Vel. Sevljuši o nesplnění soupisové povinnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem z 20. února uznal služnovský úřad v Hustu S. L-ovou vinnou přestupkem nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb., jehož se dopustila tím, že do předepsané lhůty neučinila zadost soupisové povinnosti, a odsoudil ji podle § 9 cit. nař. k pokutě 5000 K ve prospěch kolonizačního fondu dle § 18 lit. d) zák. z 11. března 1921 č. 108 Sb.

Odvolání st-lčino z tohoto trestního nálezu župní úřad ve Vel. Sevljuši rozhodnutím z 30. března 1923 zamítl a trestní nález I. stolice v celém rozsahu potvrdil.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Stížnost namítá především, že nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb., na němž nař. rozhodnutí spočívá, bylo vyhlášeno dne 4. února 1920, tedy